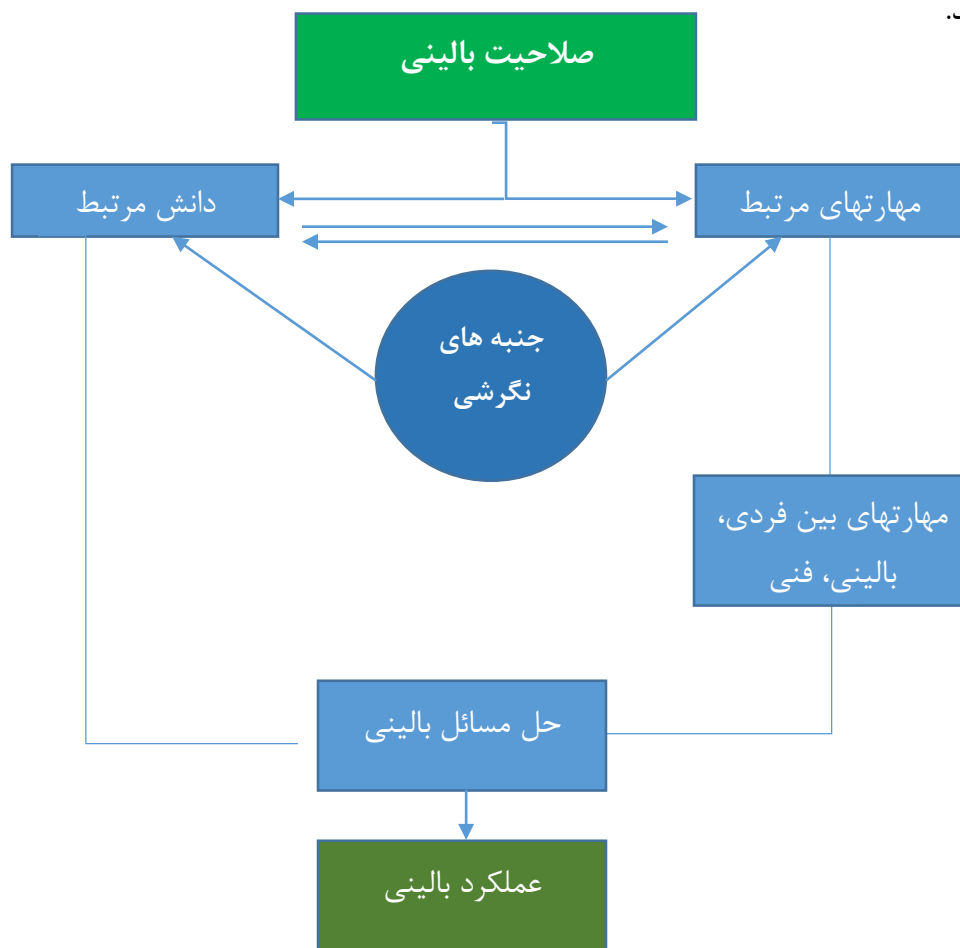

سلسله بحث های مرتبط با ارزشیابی

قسمت ششم

شیوه های ارزیابی صلاحیت های بالینی در علوم پزشکی

تعریف صلاحیت: صلاحیت عبارتست از آنچه یک دانشجو در یک سطح خاص از مراحل تحصیل مثل زمان آغاز دوره کارورزی یا هنگام فارغ التحصیلی باید قادر به انجام آن باشد. بنابراین صلاحیت، محصول اجتماع تمام ویژگی هایی (مثل مهارت، دانش و نگرش) است که یک فرد برای انجام وظایفش به آن نیاز دارد و در نتیجه صلاحیت بالینی به معنای داشتن دانش مرتبط با رشته، در حد بالا و دارا بودن طیفی از مهارتها مثل مهارتهای بین فردی، بالینی و فنی می باشد. بدون تردید صلاحیت صرفاً یک پیش شرط برای عملکرد خوب در محیط بالینی واقعی می باشد.

اجزاء صلاحیت بالینی (نیوبل ۱۹۹۲)

اجزاء تشکیل دهنده صلاحیت بالینی عبارتند از توانایی‌هایی مثل:

- ۱- گرفتن یک شرح حال مفصل از بیمار
- ۲- انجام یک معاینه فیزیکی
- ۳- شناسایی مشکلات بیمار
- ۴- انتخاب ابزارهای تشخیصی مناسب
- ۵- تعیین تشخیص افتراقی
- ۶- اجرای یک روش مناسب برای اداره کردن وضعیت بیمار مثل دادن آموزش‌های لازم به بیمار

در انجام امتحانات بالینی سه متغیر وجود دارد:

(۱) دانشجو (۲) ممتحن (۳) بیمار

بایستی تلاش شود که ممتحن و بیمار استاندارد شوند تا بتوان عملکرد دانشجو را براساس صلاحیت بالینی وی سنجید.

ارزیابی صلاحیت بالینی معمولاً در یکی از دو شرایط زیر صورت می‌گیرد.

۱- در شرایط محیط واقعی کار

۲- در شرایط امتحانی

انواع آزمونهای ارزیابی صلاحیت بالینی

۱- آزمون بالینی سازمان یافته عینی (OSCE)

۲- آزمون عملی ساختاریافته عینی (OSPE)

۳- آزمون با استفاده از بیمار استاندارد یا شبیه سازی شده (SP)

۴- آزمون PMP

۵- آزمون شفاهی

۶-آزمون اداره بیمار از طریق مصاحبه

منبع:

جلیلی، محمد. خبازمافی نژاد، محبوبه. گندم کار، رقیه. مرتاض هجری، سارا. (۱۳۹۶) اصول و روشهای ارزیابی فراگیران در علوم پزشکی. تهران: فرهنگستان علوم پزشکی جمهوری اسلامی ایران.